

Români din toate țările, uniți-vă în cuget și simțiri !

EUROPA SI NEAMUL ROMANESC

Octombrie 1979. Anul VIII, Nr.88

FOAIA MISCARII ROMANE PENTRU UNITATEA EUROPEI

APĂRAREA EUROPEI

După semnarea acordului Salt 2, care confirmă o anumită paritate strategică între Statele Unite și Uniunea Sovietică, apărarea Europei a devenit din nou o problemă de actualitate. Dacă până acum superioritatea americană putea să compenseze slăbiciunea europeană, astăzi situația Europei apare destul de gravă. Specialiștii au calculat că, printr-un atac surpriză, rușii ar putea să ajungă la Rin în 48 de ore. Iar cele circa o sută de rachete SS 20, așezate la granița apuseană a URSS-ului, pot lovi toate țările din NATO.

În această situație, mulți consideră ca imperativă reluarea tratativelor pentru Salt 3, în vederea reducerii armelor nucleare și a forțelor militare din Europa. NATO însă nu s-ar putea prezenta la asemenea negocieri în situație de inferioritate. De aceea, consideră că mai întâi este necesară restabilirea echilibrului. În acest scop s-a exprimat propunerea de a dota țările europene ale Alianței atlantice cu noi rachete nucleare de tipul Pershing 2 și Cruise. Restabilirea echilibrului în Europa se impune cu atât mai mult cu cât îndrăzneala rusească amenință Statele Unite ale Americii chiar de pe apropiatul pământ al Cubei.

Cum a reacționat D-l Brejnev când D-l Președinte Carter a cerut retragerea trupelor de "specialiști" ruși din Cuba? Șeful partidului și al statului ruso-sovietic a înțeles să dea un răspuns, dar nu de pe teritoriu sovietic, ci din Berlinul de Est, devenit simbol al scindării Europei. Venit la Berlin să celebreze cei 30 de ani ai Republicii Democrate Germane, din apropierea zidului despărțitor, șeful imperialismului sovietic de astăzi s-a adresat europenilor ca într-un dialog URSS - Europa, fără să menționeze SUA. El a invitat națiunile Pactului atlantic să nu mai asculte de americani. Le-a îndemnat la rebeliune, pentru ca în Europa glasul moscovitului să fie mai ascultat decât al Casei Albe. Și ca să se arate blând și binevoitor, ca și lupul din "Scufița Roșie", Numărul 1 al Cremlinului a anunțat o măsură excepțională: în viitoarele 12 luni va retrage de pe teritoriul Germaniei comuniste, în mod unilateral, douăzeci de mii de soldați sovietici și o mie de tancuri. Imediat însă și-a arătat colții, zicând occidentalilor: sau ascultați de noi sau "alegeți o nouă înrăutățire gravă în Europa și în lume, acceptând așezarea pe teritoriile voastre a noi arme americane".

Asemenea afirmații fac să se creadă că Rusia comunistă se simte destul de puternică sau, poate, destul de disperată, pentru a pune pentru prima dată țările din grupul adversar în fața unui categoric și precis aut - aut: sau rachetele americane sau "buna vecinătate" cu Rusia. Alternând în permanență vorba dulce cu amenințarea, Brejnev a spus că este

dispus să micșoreze numărul rachetelor de medie putere de aruncare, instalate în partea europeană a teritoriului sovietic, cu condiția ca NATO să nu desfășoare și să nu instaleze arme noi. Dar dacă NATO va reuși să obțină superioritatea miitară, URSS - zicea Brejnev - "va fi constrânsă să ia contramăsurile necesare".

Cât de demne de încredere sunt propunerile "binevoitoare" ale Rusiei s-a văzut chiar la parada militară ce a avut loc imediat după discursul lui Brejnev, când Germania Democrată a arătat pentru prima dată tancurile grele T 72, proaspăt primite de la sovietici.

Oricum, Cremlinul încearcă, în mod deschis, să creeze un contrast strategic între SUA și aliații europeni. Și urmărește ca, pe de o parte, aceștia din urmă să determine Senatul american să ratifice acordul Salt 2 și, pe de altă parte, să întârzie și chiar să împiedice corectarea "asimetriei" militare din Europa, care astăzi este în favoarea Rusiei. Acest lucru rezultă și din scrisorile prin care Moscova cere prim-miniștrilor occidentali să nu accepte instalarea noilor rachete pe teritoriile țărilor lor. Și merge până acolo încât să promită că nu vor fi lansate bombe rusești împotriva țărilor ce vor asculta sfatul pentru "buna vecinătate, ca să nu zicem finlandizare.

Discursul lui Brejnev a trezit reacții pe care politicienii europeni au evitat să le facă publice în întregime. Se așteaptă hotărârile Consiliului NATO din luna decembrie.

Hotărârile ce se vor lua ar trebui să fie realiste și concrete. Europa cunoaște distrugerile ultimului război mondial și se cuvine să facă totul, pentru a evita altele și mai grave, mai ales după începerea procesului de unificare. Este natural ca, acum mai mult decât oricând, să dorească destinderea, dezarmarea, cooperarea pașnică și buna vecinătate.

Dar poate rămâne cu mâinile în sân în fața rachetelor rusești cu bombe micidiale îndreptate spre toate capitalele și marile orașe europene? Își pot permite, oare, țările europene să ia hotărâri în mod separat? Pot fi ele atât de naive încât să creadă în bunele intenții a Urss-ului, ce nu și-a schimbat năravul acaparării de noi teritorii din vremea lui Petru cel Mare și până în zilele noastre? Oare nu se vede ce fac rușii unde-și vâă coada? Oare nu se vede că unde pune Urss-ul laba, pierd și libertate și independență și tot? Oare Dubcek fugea de Moscova de prea mult bine? Și astăzi, România de ce se tot sustrage înglobării în marele imperiu rus? De ce cumpără petrol de la ne-comuniști și de ce afirmă și intensifică colaborarea cu "capitaliștii"? Nu se înțelege, oare, că pentru a-și dobândi libertatea, independența și integritatea?

Luând aminte la asemenea situații, se cuvine ca țările Europei să ia hotărâri în comun pentru o apărare mai eficientă. Procesul spre unificare poate întări sistemul de apărare, pentru că "unde-s doi puterea crește și dușmanul nu sporește". Iar apărarea Europei nu înseamnă altceva decât apărarea libertății sale, apărarea valențelor sale culturalizatoare și civilizatoare, apărarea, în ultimă instanță, a independenței sale.

Europaeus

G. CĂLINESCU,
*ISTORIA LITERATURII ROMÂNE DE LA ORIGINI PÂNĂ ÎN PREZENT
ÎN VEȘMINTELE FUNDAȚIEI EUROPENE DRĂGAN*

De aproape patruzeci de ani, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent* de G.Călinescu cunoaște un destin glorios și paradoxal. Întâmpinată la apariție cu un sentiment de uimire, dar și cu o reacție de negare, aceste două stări s-au împletit mereu, până în zilele noastre. Viziunea lui Călinescu exalta valorile autohtone, tradiția, istoria unei țări mici, care a avut de înfruntat imperii și a durat, tocmai datorită înaltelor sale virtuți spirituale. Fiecare interpretare poartă marca momentului istoric și social. Însuși Călinescu, operând asupra textului inițial, fie pentru a îndrepta erori documentare, fie pentru a amplifica unele capitole, avea să prezinte oscilații și variante. *Istoria literaturii române de la origini până în prezent* poartă marca anilor 1940, încheind o epocă de înaltă elevație și spiritualitate românească, de mare efervescență și de contraste, cum a fost epoca dintre cele două războaie mondiale, când, pentru întâia oară, românii au trăit în cuprinsul României Mari cu aportul intelectual și forțele tuturor provinciilor sale reunite. Precedată de alte istorii literare de diferite valori, *Istoria literaturii române* de G.Călinescu reprezintă pentru întâia oară sentimentul omului stăpân în casa sa, a artistului care își poate îngădui să-și exercite spiritul critic în deplină libertate, cu conștiința sigură că valorile etnice, sociale, morale își sporesc sau își diminuează forța și farmecul, în funcție de realizarea estetică.

Destinul lui G. Călinescu, omul, exprimă în mod plastic și destinul sau cariera operei sale. În plină afirmare în anii de după război, el începe să stânjenească activitatea și concepțiile hibride ale dogmaticilor, care, sub diferite pretexte, îl înlătură de la catedra universitară, îi scot operele din circulație, îl condamnă cu neînchipuită severitate pentru romanul *Bietul Ioanide* (care, de altfel, este scos din circulație și reeditat după ani într-o formulă modificată), îi pun sub control ideile și îi controlează aparițiile publice. Vreme de mulți ani, G. Călinescu, efectiv cel mai viguroș scriitor și critic al epocii, este păstrat în penumbră și criticat pentru viziunea sa "idealistă", pentru concepția sa "burgheză". Deși îi sunt republicate unele cărți de istorie literară, deși i se rezervă o rubrică permanentă într-o revistă cu aspect mai liber, *Contemporanul*, el este practic destituit din funcțiile de comandă și nu participă decât ca martor sau ca spectator la amestecul brutal în creația artistică, săvârșit de dogmatici, care operau în detrimentul tradiției, culturii naționale, a scriitorilor clasici și contemporani nealiniați. Uzurpatorii culturii, cum au fost numiți aceștia, au introdus noi criterii de apreciere a valorilor și au promovat arta programatică, declarativă, deseori de inspirație străină, în timp ce Eminescu, Blaga, Barbu, Arghezi erau declarați idealști, mistici, decadenți, periculoși etc. Însuși Călinescu era trecut în rândul criticilor metafizicieni și al intelectualilor periculoși, trebuind să suporte în noile condiții o aspră supraveghere și izolare. În același timp, *Istoria literaturii române de la origini până în*

prezent, păstrată în fondurile speciale sau secrete ale bibliotecilor, devenise o mină exploatată fără milă de către critici născuți peste noapte și învestiți cu înalte misiuni culturale și educative. Aceștia toți aveau să arunce multe culpe asupra lui Călinescu și a *Istoriei* sale, pentru a împiedica accesul la sursele de ei exploitate. Au apărut cursuri, au apărut monografiile, istorii mici și mari, studii și reconsiderări de tot felul, îndatorate deseori până la pasișă lui Călinescu, dar propunând concluzii diferite, în dezacord cu logica și cu adevărul. Dogmaticii se opun și astăzi, cu tot atâta îndârjire, reeditării lui Călinescu, știind că opera de căpătâi a istoriografiei literare românești, reintrată în circulație, îi va eclipsa cu desăvârșire.

Paradoxul, pe care oricine îl poate remarca, îl constituie faptul că o carte atât de hulită, reunind împotriva ei atâtea formațiuni ostile, înregistrează azi, la cursul liber al cărții, o valoare aproape de necrezut, fiind echivalată cu incunabulele și cărțile rare din secolele trecute. *Istoria literaturii române de la origini până în prezent* se vinde în România cu sume ce reprezintă salariul unui profesor pe două luni. Ea se vinde nu pentru a fi ținută în bibliotecă drept ornament, ci pentru a fi studiată și aprofundată de cadre didactice, studenți, istorici, filozofi, deoarece, așa cum s-a mai spus, ea conține o *sinteză a întregii culturi române*. Lectura ei e plină de surprize, căci autorul nu adoptă un stil uniform, expozitiv sau sec analitic, ci transformă întreaga materie într-un "roman", cu personaje care trăiesc epic și se realizează în eseu, poem în proză, portret, fragment narativ, forme literare rar folosite într-o istorie. Recurgând la o asemenea modalitate de creație, G. Călinescu s-a dovedit a fi nu numai un interpret, ci și un artist de geniu, care a recompus evenimentul social, caracterul în mișcare, sursele inspirației, motivațiile psihologice, influențele altor culturi, într-un mod magistral și cu o manieră degajată și plină de culoare. Puterea sugestiilor este deseori atât de mare, încât o singură metaforă (iar cartea abundă în metafore strălucite) poate să spună mai mult decât o amplă și doctă analiză. Impresionismul călinescian a fost exaltat de unii ca virtute ce se cere cultivată, de alții însă a fost condamnat, ca sursă a "deformărilor subiective". Oricum s-ar considera acest factor particular al talentului său, el a făcut carieră și școală în literatura română, așa încât după autorul *Istoriei*, mai ales în deceniile actuale, s-au format două tendințe și două tipuri de critici: călinescieni și anticălinescieni. Între ei se desfășoară o vie înfruntare, deseori anticălinescienii fiind nu numai cei ce nu aderă la formula și tehnica maestrului, ci mai ales cei care luptă împotriva valorilor naționale și găsesc căi subtile pentru a submina cultura românească și personalitățile ei proeminente, pentru a pune în loc nume fără relief și influențe străine de calitate incertă.

Apariția integrală a ediției originale (la care se adaugă, în apendice, parte din adnotările ulterioare ale autorului lor, cele socotite indispensabile) este așteptată atât în țară, cât și în străinătate, ca un vehicul al unei mari culturi, concentrate în elemente esențiale. Ea se înscrie în scopurile și programele Fundației Europene Drăgan, care urmărește exaltarea valorilor naționale din cuprinsul culturii și civilizației europene, ca modalitate de cunoaștere, apropiere și solidaritate între popoare.

Neimplicată în sistemele politice care guvernează (și deseori limitează) prin ideologie afirmarea oamenilor de cultură și stabilesc orientări vremelnice, în funcție de obiectivele momentului social-economic, Fundația Europeană Drăgan își poate îngădui să opereze cu principii filozofice stabile și etern valabile și să restituie operele de gândire, cu implicații profunde, în veșmintele lor originale, netrunchiate și neviolabile. De aceea, reproducerea identică a *Istoriei literaturii române de la origini până în prezent* de G. Călinescu și distribuția ei în toate țările de cultură latină și anglo-saxonă reprezintă un act de cultură

europăeană, care depășește interesele și sfera de manifestare ale unei culturi naționale. Bucurându-se de recunoaștere universală, opera lui G. Călinescu va produce următoarele efecte: 1. va restabili adevărata scară de valori în cultura și literatura română; 2. va desface încă o dată grâul de neghină, înlăturând din circulație opere critice și false valori, deseori robite ideologiilor străine; 3. va contribui la educația estetică a noilor generații, punându-le la îndemână un instrument viu și complex; 4. va prezenta, prin ilustrațiile sale, gândite în strânsă relație cu textul, un adevărat film al istoriei și literaturii române; 5. va lăsa cititorul să aprecieze singur frumusețea și profunzimea unei opere, înfățișată până acum numai în fragmente și citate, căci tirajul inițial redus s-a prăpădit în vremuri de izbeliște și, valide, în circulație, dacă mai pot fi înregistrate câteva sute de exemplare.

Fără îndoială, Editura Minerva din București, întocmind seria operelor complete ale lui G. Călinescu, va edita în cele din urmă și *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, făcând o restituție științifică valoroasă, dar, după părerea noastră, incompletă, deoarece o asemenea carte a fost gândită de autorul ei în imagini și într-un anume format, el supraveghind toate operațiile tipografice, spre a pune în justă lumină fiecare document. Tocmai de aceea s-a adoptat formula reproducerii identice, și nu a transformării proporțiilor, care duce implicit la transformarea calității mesajului transmis. Ecourile ce le-a produs de pe acum inițiativa Președintelui Fundației Europene Drăgan, ne îndreptățesc să credem că s-a procedat în spiritul tradiției generoase a marilor scriitori români, care au trăit în Europa ca în patria lor mai mare (Bălcescu, Eminescu, Slavici, Iorga, Blaga, Eliade etc.), oferind drept de existență nouă unei opere fundamentale a culturii române moderne.

Traian Filip

Noutate editorială

**ÎN CURS DE APARIȚIE LA MILANO
UN MONUMENT AL LITERATURII ROMÂNE**

Editura "Nagard" tipărește Istoria literaturii Române de la origini până în prezent de George Călinescu, cu textul original din anul 1941.

Elegant prezentată și bogat ilustrată, lucrarea va fi expediată în circa 40 de fascicule, la un preț convenabil.

Cei care doresc să achiziționeze această operă fundamentală pentru istoria literaturii române sunt rugați să se adreseze cât mai curând Fundației Europene Drăgan, via Larga 11, Milano.

CRIZA MONDIALĂ DE ENERGIE - CRIZA DE PETROL

În numărul precedent am arătat că actuala criză de petrol nu e datorată unei iminente epuizări a rezervelor, ci că e produsă în mod artificial de țările arabe și de cartelul petrolului, pentru a mări mereu prețul și a face presiuni politice.

În prezentul articol voi examina soluțiile posibile, atât pentru conservarea de energie, cât și pentru dezvoltarea unor energii alternative, dar și contraofensiva ce se impune până la găsirea remediilor.

Evident, trebuie făcut ceva și încă repede. Mai întâi, economie de petrol. Apoi un program masiv pentru găsirea unor noi surse de energie, independente. Dar până la găsirea acestora, ce trebuie făcut ca prețul să nu mai fie mărit, să nu se mai creeze crize economice în Occident? Ce trebuie făcut ca să se taie ghiarele moscovite de pe robinetul de gaz, oxigenul Occidentului?

CONSERVAREA ȘI ECONOMISIREA DE ENERGIE

Risipa de petrol e o realitate, mai ales în Statele Unite. Europa consumă mai puțin. Neamțul, de exemplu, având același gen și nivel de viață ca și americanul, consumă numai jumătate din cantitatea de petrol consumată de cetățeanul Statelor Unite. De ce? Fiindcă americanul plătește petrolul la prețul jumătate față de neamț și este risipitor.

De la embargoul arab de petrol din 1973, adică de la începutul efectiv al crizei, SUA, în loc să micșoreze importul de petrol, făcând economie de energie și ținând prețul jos, -a importat 40% mai mult decât până atunci. În acest timp Japonia a avut un import majorat cu numai 2%. Pe când în Europa consumul de benzină e de 15% din întregul import, pe când în Japonia e de numai 10%, în Statele Unite benzina constituie 38% din întregul consum. De unde concluzia că fiecare țară trebuie să facă economia sa și că Europa, Japonia și Statele Unite trebuie să coordoneze acțiunile de economii.

Un studiu serios, făcut la Harvard University de Daniel Yergin și Robert Stobaugh, afirmă categoric că fără a schimba substanțial genul actual de viață și fără a împiedica o expansiune economică normală, Statele Unite pot face o economie de 30 chiar 40% în energie. Automobile mai mici și mai economice, case mai bine izolate, o educație de economie la lumină, aer condiționat; promovarea transportului în comun, până la reglementarea semnalelor semafoarelor - sunt propuse ca soluții de economii. Evident, ele depind de spiritul de disciplină al popoarelor respective.

ENERGIE NOUĂ - SURSE ALTERNATIVE

Dar dacă criza de petrol actuală nu e datorată epuizării apropiate a surselor, ci de mărirea prețului și de amenințarea politică și militară ce apasă asupra acestor surse, asta nu înseamnă că lumea liberă nu trebuie să-și coordoneze eforturile pentru a se dota cu surse independente.

Bineînțeles, întâi trebuie intensificate prospecțiunile petrolifere. Antarctica nu a fost încă prospectată. Apoi eforturile pot fi concentrate asupra producerii petrolului din cărbune. Statele Unite, care prin economie s-ar putea lipsi de jumătate din importul actual, au norocul să aibă cărbune din belșug. Experții vorbesc de o rezervă pentru o durată de 600 de ani. Problema e de cost și de ecologie. Trebuie amintit că petrolul sintetic a fost făcut de nemți în timpul războiului și e făcut astăzi de Africa de Sud, la preț competitiv. Astfel s-ar asigura benzina pentru automobile și celelalte motoare similare. Brazilia are un program masiv de fabricare de alcool din plante și vegetații, iar în Statele Unite a început să se vândă "gasholl", benzină cu 10% alcool, ce dă un randament mai mare la km.

Se lucrează intens la motoare cu baterii electrice și cu hidrogen, energie ieftină, eficace și curată, dar soluțiile au nevoie de timp și bani și nu trebuie să răstoarne întreaga lume. Uzinele trebuie convertite să utilizeze cărbune în locul petrolului. Electricitatea va fi creată prin uzine atomice și sisteme solare.

ENERGIA ATOMICĂ

Cu toate protestele ecologilor și cu toate riscurile ce le implică, energia atomică trebuie să joace un rol capital până la eventuala energie solară, mai curată și mai puțin periculoasă. Europa - fără petrol, fără materii prime - e moartă fără energie atomică. Nu numai pentru securitatea ei militară, dar și pentru cea economică. Ea are azi în activitate 86 de uzine și altele 30 în construcție. Europa de Apus are astăzi o producție atomică de electricitate de 15% din întregul ei consum, față de numai 7% în Statele Unite. Programul Marii Britanii este să ajungă la 40%, iar al Germaniei și Franței la 50%.

Ceva mai mult, Franța are un reactor diferit de al Statelor Unite, mai ieftin și mult mai eficace. Acum lucrează la un supragenerator ce i-ar putea da un randament de 60 de ori mai mare la unitatea de uraniu. Și uraniu, Franța are destul. De aceea, ea are în funcție 15 uzine, are în program alte 33.

Savanții în atomică sunt optimiști și speră să ajungă în 10-20 de ani la producerea energiei prin *fuziunea* elementelor atomice, nu ca azi prin fiziunea lor. Ar fi energia cea mai ieftină, cea mai independentă. Evident, problemele riscului trebuie rezolvate și ele nu sunt ușoare.

ENERGIA SOLARĂ

Ca și în cazul energiei atomice, energia solară nu poate da decât electricitate și nu poate fi folosită peste tot în locul petrolului. Deci, petrolul va continua să rămână, în mare măsură, la baza energiei.

Energia solară e deocamdată limitată. Ea nu poate da decât apă caldă, dar posibilitățile ei sunt imense. Se vorbește de posibilitatea unei producții de până la 20%, până în anul 2000, în Statele Unite. Programul cel mai ambițios și posibil din punct de vedere științific ar fi punerea unor imense panouri-satelit de câte o sută de km pătrați, la o altitudine de 30000 de km., care ar capta razele solare și, ca adevărate centrale, ar trimite electricitate pe glob. Punerea în orbită s-ar face prin naveta americană Skylab, mult mărită, și, evident, ar costa sume fabuloase. Programul Apollo, debarcarea pe lună, a demonstrat posibilitățile și spiritul de inițiativă al tehnicii americane. Statele Unite vor putea, într-o bună zi - să realizeze acest vis. Europa singură, mai puțin, fiindcă nu i-ar permite nici mijloacele tehnice și nici posibilitățile financiare. Dar și Europa trebuie să se gândească la un program de energie solară pentru case individuale și chiar colective, mai ales în regiuni înșorite. Americanii au obținut rezultate bune.

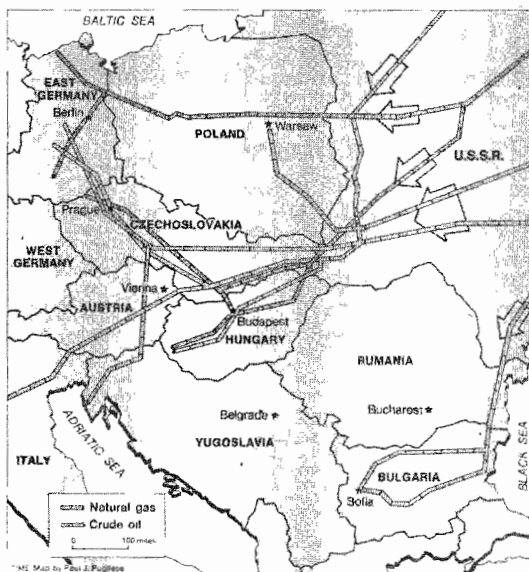
UNIUNEA SOVIETICĂ, EUROPA DE RĂSĂRIT ȘI CRIZA DE PETROL

După studiile făcute de CIA, în trei, maximum cinci ani, Uniunea Sovietică își va vedea producția de petrol redusă. Deci, în afară de descoperiri noi și de masive investiții, Rusia va veni să cumpere petrol în Orientul Mijlociu, de unde o luptă pentru zone de influență (suplimentară) și de competitivitate de preț. Acest fapt va avea nenumărate consecințe.

Prima va fi mărirea prețului produselor petrolifere în țările satelite, care, în afară de *România*, toate sunt aprovizionate azi cu gaz și petrol de Uniunea Sovietică. Din harta alăturată se vede cum conductele sovietice ajung la Berlin, Varșovia, Praga și Budapesta. Conductele rusești de gaz metan ajung în Germania de Răsărit, la marea Baltică, la frontiera apuseană a Cehoslovaciei și Ungariei, străbate Austria și intră la Triest, în Italia. Peste trupul Dobrogei noastre, aceste conducte de gaz intră în interiorul Bulgariei, unde formează un cerc.

Dacă studiul CIA este corect, Rusia, trebuind să-și asigure un supliment de petrol pe piața mondială, va mări prețul și îl va cere nu în ruble, ca acum, ci în valută forte. De unde probleme pentru țările satelite, care de-abia fac față în prezent prețului mărit cu 50%.

În caz de penurie de petrol, Uniunea Sovietică va reduce petrolul și gazul livrat sateliților și nu consumul său intern. Acestea vor veni și ele pe piața mondială, de unde

altă concurență, altă destabilizare a pieței mondiale de petrol. În aceste condiții nu e de mirare că Rusia joacă și mai fără scrupule cartea arabă.

TOVARĂȘ, TOVARĂȘ, DAR GAZUL E PE DOLARI

Situația României e oarecum aparte. Ea a avut norocul să aibă ceva petrol și gaz natural. Mai are încă ceva, dar se zice că jumătate din consum e astăzi importat. Eu cred că mai puțin. Țara noastră avea rezerve serioase și, dacă ar fi fost exploatare cu înțelepciune, noi nu am fi avut probleme.

Guvernele anterioare și Generalul Antonescu în special, au creat așa-zisele "rezerve de durată națională", ce nu erau concesionate la nimeni. Era rezerva de mâine a țării. Era terenurile cele mai bune, cele mai promițătoare. După ocuparea țării, după august 1944, rușii au obligat pe români să exploateze aceste perimetre de rezervă și astăzi problema petrolului se pune și la noi, ca și în Occident. În urma unor rezultate pozitive în explorările de pe malul Mării Negre, Guvernul de la București trebuie să importe petrol, plătind în valută forte, nu ca celelalte țări socialiste, în ruble și troc. Iată de ce, astă vară, automobilii unguri, polonezi și germani de răsărit au fost invitați să uite de tovarășie și să plătească petrolul cumpărat în România în valută forte. Era firesc. Reacția celor interesați: Budapesta, Praga, Varșovia și Berlinul de Est, a fost cu atât mai violentă, cu cât România nu a voit să participe la programul de "investiții al COMECON-ului în Siberia", pentru prosperitatea Uniunii Sovietice.

În ce privește energia atomică, România are destul uraniu și un serios program de uzine. Se pare că un contract de un miliard de dolari ar fi fost semnat cu Canada în acest sens. Nu știu însă dacă acest contract nu a fost revizuit după *Conferința atomică de astă vară*, când s-a hotărât să se unifice programul, rezervându-se fiecărei țări satelit să producă o parte din piesele uzinelor atomice. În felul acesta dependența este totală și disciplina necondiționată. Legați până la moarte de cisma moscovită.

Eu sper că țara noastră își va continua singură drumul, cu toate greutățile procurării devalizelor pentru petrol și echipament atomic. Azi în România, ca și în restul Europei de Răsărit, sunt 28 de automobile pentru 1000 de locuitori, nu ca în Statele Unite: 500 la o mie. Dar mâine, când acest număr va crește? Industriile de automobile din România, făcute în regii mixte, vor fi primele ce se vor închide, în caz de reducere a vânzării de automobile pe piața mondială, din lipsa de petrol.

lată de ce se impune și pentru România un program masiv de conservare de energie și de energie de înlocuit. Dar el trebuie făcut revizuindu-se programul prea ambițios al industriei grele. Dacă e vorba să se strângă din nou cureaua, să o mai strângă și statul, că românul a strâns-o destul.

EMBARGOU CEREALELOR CA ARMĂ POLITICĂ

De 62 de ani, adică de la revoluția rusească, conducătorii bolșevici seamănă porumb în Siberia, ca să recolteze grâu în...Statele Unite. De 62 de ani agricultura sovietică e mereu deficitară și fermierul american hrănește în fiecare an popoarele Uniunii Sovietice. Din 1921, când American Relief Organization, condusă de Hoover, hrănea zece milioane de înfometați sovietici, până în 1936, când același Hoover salva pe călăul Stalin de furia țărănilor ruși deposedați și lichidați, și până astăzi Statele Unite fac aceeași politică umanitară, în sens unic. Nici interes economic și nici condiții politice.

În 1972 Kremlinul a reușit cea mai mare cacialma din istoria economică a lumii: a cumpărat un sfert din rezervele de cereale ale SUA, plătite cu banii contribuabililor americani, prin subsidiile de stat. E drept că acordurile au fost încheiate de Kissinger, omul "destinderii", al acordurilor de la Helsinki și Premiul Nobel pentru pacea din Vietnam. În 1976, Uniunea Sovietică a cumpărat alte 30 de milioane de tone de cereale, iar anul acesta va cumpăra, probabil, alte 30-35 de milioane. La fel importă sateliții din Răsăritul Europei ca și țările "nealiniat", lumea "a treia" și țările arabe-OPEC.

În fața cartelului țărilor producătoare de petrol, a embargourilor petrolifere dictate și susținute de Moscova..., de ce, oare lumea liberă, în frunte cu Statele Unite, cu Canada și Europa, nu ar face un embargo al cerealelor? De ce nu s-ar mări prețul la pâinea lor zilnică cu 1300% în opt ani, ca să le răstoarne regimurile de către masele lor înflămânzite? De ce nu ar întrebuița această armă în lupta ei de legitimă apărare, obligându-i la concesii politice, la moderarea activității lor? Și acest argument este valabil atât pentru cap (Moscova), cât și pentru agenți, adică țările și regimurile ce se pretează jocului lor.

CONCLUZII

Dacă această criză de petrol este artificial creată și întreținută, nu este mai puțin adevărat că lumea liberă trebuie să-și facă un program urgent coordonat și imaginativ pentru a economisi, sub toate formele, energia și în primul rând petrolul și pentru a readapta întreaga industrie, civilizația și modul de viață la noile condiții impuse de noile forme și surse de energie ce trebuie găsite urgent.

Cum aceste lucruri cer timp și bani, lumea liberă trebuie să-și asigure existența, să-și asigure oxigenul vieții ei: petrolul. Pentru aceasta ea trebuie, fără ezitare, să ceară, să obțină și să stabilească *baze militare* ale Pactului Atlantic în Orientul Mijlociu. Acestea sunt imperios necesare și urgente pentru a asigura stabilitatea guvernelor și regimurilor actuale, ce sunt azi la discreția Kremlinului. Ele sunt necesare pentru a asigura securitatea instalațiilor, a conductelor și transportului petrolului. Sunt imperios necesare pentru a stabili și echilibra supremația militară și politică rusească în Orientul Mijlociu, pentru a readuce pacea în această parte de lume, în care se joacă existența civilizației noastre.

Armata egipteană trebuie serios pregătită și înarmată, ca element permanent de stabilitate, alături de armata statului Israel. Trebuie deblocată urgent situația tratativelor de pace în Orientul Apropiat, prin găsirea unui modus vivendi cu palestinienii. Din cauza unui nou embargo de petrol, Administrația și Congresul american s-ar putea găsi în fața unui popor american privat de petrol, furios, nemulțumit și sătul de o politică nefructuoasă. Acest popor, atât de înțelegător al problemelor poporului evreu s-ar putea să-și întoarcă fața spre arabi, de unde îi vine petrolul. Și să nu se mire nimeni dacă -mâine- un alt Roosevelt va face din nou o Yalta, aceea a petrolului, între americani și ruși, pe spatele tuturor celorlalți.

Nicolae Baci

Vitrina cărții

Ana Tătaru, *The Pronunciation of the Rumanian and English:
Two Basic Contrastive Analyses*

În anul 1978, Editura HAAG + HERCHEN Verlag GmbH din Frankfurt am Main (Fichardstrasse 30) a tipărit, în limba engleză, cartea "Pronunțarea română și engleză: Două analize contrastive de bază", de 239 pagini, semnată de Ana Tătaru.

Opera este primul studiu contrastiv detaliat privind pronunțarea celor două limbi, o sinteză a aproximativ 20 de ani de cercetare științifică și de practică didactică a autoarei. Conține material foarte bogat, care răspunde pe deplin exigențelor didactice. Personalități științifice în domeniul foneticii române și engleze (ca, spre exemplu, Prof. Dr. B. Agard din New York, Prof. Dr. A. C. Gimson din Londra ș.a.) au exprimat păreri foarte favorabile despre această lucrare, în recenzii publicate în reviste internaționale de lingvistică.

Cartea profesoarei Ana Tătaru este deosebit de folositoare pentru profesorii de limbi străine, ca și pentru lingviști.

Fondazione Europea Dragan

**"I Traci
in Europa occidentale"**
(archeologia, storia, arte, religione, lingua.)

Secondo
Symposium Internazionale
di
TRACOLOGIA

ROMA
12-15 NOVEMBRE 1979

La al doilea Simpozion internațional de Tracologie de la Roma vor participa următorii academicieni, profesori și cercetători:

Adameșteanu Dinu, Belardi Walter, Berciu Dumitru, Blasquez Martinez José Maria, Braccesi Lorenzo, Bulgăr Gheorghe, Caro Baroja Julio, Condurachi Emil, Crevatin Franco, Culianu Ion, Deler Peter, Drăgan Josif Constantin, Duridanov Ivan, Georgiev Vladimir, Irimia Mihai, La Regina Adriano, Lombard Alf, Minissi Nullo, Nocentini Alberto, Petrescu-Dâmbovița Mircea, Pisani Vittore, Poghirc Cicerone, Potov Vladimir, Rauta Aurelio, Sakkellariou Michel, Stati Sorin, Valmarin Luisa, Velkov Velisar, Vulpe Alexandru, Vulpe Radu.

SCRISOARE DESCHISĂ
adresată Postului de Radio "Europa Liberă"
din München, Germania Occidentală

Palma de Mallorca, 5.X.1979

Domnule Director Noël Bernard,

Deși vă cunosc de multă vreme, nu urmăresc emisiunile postului dvs. de radio. De aceea, am aflat cu întârziere că un oarecare Paul Efimovich Goma, născut în URSS, de origine incertă, refugiat la București, iar acum la Paris, pretins scriitor, repudiat de publicul românesc, a formulat o seamă de insulte și calomnii la adresa Fundației Europene Drăgan.

El afirmă că am fi tipărit la Milano, în publicațiile Fundației, un articol consacrat lui (sic), dând citate inventate și formulând atacuri ad personam. Noi nu am publicat nici un rând din cele menționate și nici nu ne interesează deloc oamenii care și-au făcut o profesiune rentabilă din denigrarea neamului românesc, care sprijină revizionismul maghiar, batjocoresc valorile naționale și trăiesc din resurse dubioase, practicând provocarea și săvârșind grave delikte de presă, care îi pot aduce în fața tribunalului.

Este adevărat că redactorii publicațiilor noastre au reprodus, cu ani în urmă, un manifest semnat de Eugen Ionesco și alții, printre care și P.E.G., punând astfel în circulație și atitudini critice asupra realităților din România de azi, după cum face și postul de radio Europa Liberă, ascultat și poate prea apreciat în Țară, deoarece înlocuiește funcția partidelor de opoziție, care, până în acest moment, lipsesc în România.

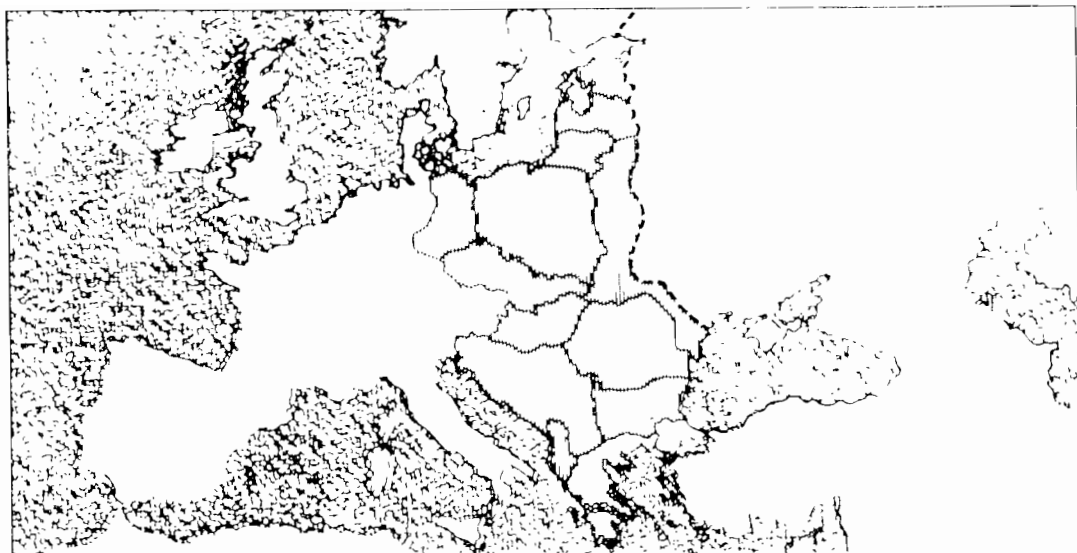
Noi nu vom da însă niciodată curs cererilor lui Paul Efimovich Goma, care reamintesc doctrina hitleristă privind limitarea libertății oamenilor de cultură, pretinzând izolarea României de Occident și susținând imperialismul rusesc-sovietic, favorizat de acordurile de la Moscova și Yalta, de către Churchill și Roosevelt. Reacția lui P.E.G. vădește sentimente rusești și nu românești, și ea se datorește probabil unei cărți cu documente, cu harta României Întregi, cu Basarabia și Bucovina neciuntite.

În fața evidenței, așteptăm ca postul dvs. de radio să-l invite pe Paul Efimovich Goma să dea desmințirea publică cuvenită, făcându-și mea culpa de a nu fi citit publicațiile noastre și de a fi proferat minciuni.

Tot așa așteptăm ca postul dvs. să cerceteze faptele înainte de a deschide microfonul unor necalificați, hibridi fără țară, pentru a distribui informații eronate și insulte, făcând astfel să scadă prestigiul postului Europa Liberă, care se vede astfel implicat, la rândul său, în delikte comise prin mijloacele moderne ale comunicațiilor de massă.

Conform legii presei, vă rugăm să difuzați integral răspunsul nostru, la aceeași oră și în cadrul aceleiași emisiuni.

Prof. Dr. Iosif Constantin Drăgan
Președintele Fundației Europene Drăgan
Vicepreședinte Internațional al Organi-
zației Mondiale a Presei Periodice

Moscova, 9 octombrie 1944

"Momentul era potrivit pentru a trata, așa ca am spus: "Să aranjăm treburile noastre în Balcani. Armatele voastre sunt în România și în Bulgaria. Noi avem acolo interese, misiuni, agenți. Între noi nu trebuie să existe neînțelegeri pentru lucruri mărunte.

Cât privește Anglia și Rusia, ați fi de acord - l-am întrebat pe Stalin - ca voi să aveți o dominație de 90% asupra României, noi să avem 90% în Grecia și "fifty-fifty" cu voi în Jugoslavia?" În timp ce se traduceau cele de mai sus, am scris pe o jumătate de foaie de hârtie:

România: Rusia ia 90%
ceilalți iau 10%
Grecia: Marea Britanie (de acord cu Statele Unite) ia 90%
Rusia ia 10%
Jugoslavia și Ungaria: 50% - 50%
Bulgaria: Rusia ia 75%
ceilalți 25%

Am împins foaia de hârtie spre Stalin (care ascultase între timp traducerea). Urmă o scurtă pauză. Apoi mareșalul luă un creion albastru, scrie "văzut" pe foaie și mi-o restituie. Totul a durat doar o clipă: cât îți trebuie să te așezi pe un scaun... La sfârșit i-am spus: "Oare n-o să ne considere lumea cinici când se va afla că noi am luat la repezeală aceste decizii stăt de grave pentru milioane de oameni? Hai să ardem foaia!"

"Nu. Păstrați-o!" spuse Stalin. Și așa făcui."

Winston Churchill
"Cel de-al doilea război mondial"
- Memori

SUMARUL

Europaeus, <i>Apărarea Europei</i>	1
Traian Filip, <i>G. Călinescu: Istoria literaturii române... în veșmintele Fundației Drăgan</i>	3
<i>În curs de apariție un monument al literaturii române</i>	5
Nicolae Baciu, <i>Criza mondială de energie - criza de petrol</i>	6
Ana Tătaru, <i>Pronunțarea română și engleză: Două analize contrastive de bază</i>	10
Al doilea Simpozion internațional de Tracologie: <i>Participanți</i>	10
Prof. Dr. Iosif Constantin Drăgan, <i>Scrisoare deschisă Postului de radio "Europa Liberă"</i>	11